

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Tótágas
Csepeli Szabó Béla: Az emberiségről
Fővényi Sándor: Ha volna
Horváth Hoitsy Edit:
Együtt s nem egyedül
Kamarás Klára: Semmi és Soha
Király Gábor: A rögök
Kolev András: Téli reggel
M. Laurens: Pocsék vers
Ódor György: Slamperáj
Pethes Mária: Örökök hagyma
Szepes Erika: Mókus

2. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Fordulatok
Bodó Csiba Gizella: Nehéz idők
Bokros Márta: Mikor elmész
Debreczeny György: inkább
gondterhelten ráncolom
Dobrosi Andrea: Kell, hogy legyen...
Fetykó Judit:
Berti meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Hármashatár hegy
Karaffa Gyula: Van nálam egy kő...
Kaskötő István:
Harminckilenc nyarán...
Kis Mezei Katalin: A hetedik ajtó
Köves József: Halászlé szonett
Lászlóffy Csaba: Profán ballada
Lehoczki Károly: Akvarell
Mándy Gábor: Mese
Németh Tibor: Mint a plakátok
Nógrádi Gábor: Dolfi a rendőrkutya
Nyakó Attila: Elbocsátó, szép üzenet
Péter Erika: Évtizednyi remény
Pethő N. Gábor: Tudjátok, már éjjel...
Rada Gyula: Cél közepén
Ricza István: DreamWorks logó
Simonyi Imre: Szülőházam
Szegő Judit: Az ajtó
T. Ágoston László:
A mindenható pártbizottság
Tiszai P. Imre: Ajtók záródnak
Végh Sándor: Átok

3. oldal

mikroszkóp

Lelkes Miklós:

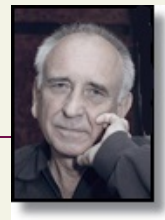
Levél a mából gróf Károlyi Mihályhoz

Kamarás Klára
Semmi és Soha

Itt nem változik semmi és soha.
Megyünk, amerre sodor a tömeg.
Elől ordít pár bérenc vagy vezér,
s utána már egy dühödt nyáj liheg.
Birkák akolja ez, nem ember otthona,
és nem változik semmi és soha!
Csillagot teszünk tornyok tetejére,
aztán szétverjük, köpünk az egészre.
Dicsőítünk, majd sárba rántunk,
örökké körbe-körbejárunk.
Szobrot avatunk, emlékhelyeket:
legyen, amit ledönteni lehet...
Halottakat temetünk és kiásunk,
újraföldelünk, rehabilitálunk...
Koszorúzás és sárdobálás
és hazugság és árokásás...
Nem lát a kerge nyáj, csak háborog...
Minden őszünk a sírjában fogor!
Mért járunk körbe? Mennyi ostoba...
És nem változik meg a kör soha!

Baranyi Ferenc
TÓTÁGAS

A baltás gyilkos mennybe megy –
pokolba nem jutnak ma latrok,
a sas repesve fog legyen,
farkasfalkák lakják az aklot,
szobor szarja le a galambot,
amely talpazatára szállt,
babért tövisre vált a bajnok,
mert itt már minden fejreállt.

Mohamedhez megy – lám – a hegy,

KÖNYVAJÁNLÓ

**A
MERCATOR STÚDIÓ**

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

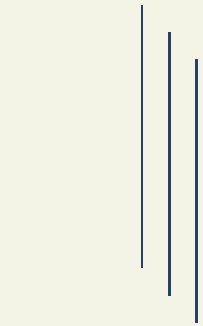
Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj úján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt élünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula

Antonin Dvorak

Antonin Dvorak

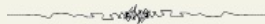
Romance in F minor, Op. 11

s Rómába nem mennek harangok,
mínusz kettő az egy meg egy –
a nulla is fölé magaslott,
az ördög hirdet békeharcot
s angyalát mímelve szít vizsályt,
ma csicskás is lehet parancsnok,
mert itt már minden fejreállt.

Gazdit pórázon tart az eb,
pásztort terelgetnek a barmok,
sügér delfinre vet szemet,
szeleket zörgetnek harasztok,
bércnek vakondtúrásnyi halmok
szabnának magasság-határt,
hogyan zerge tiszteljen varangyot,
mert itt már minden fejreállt.

Herceg, a harcot jobb feladnod,
gazokban úgysem tenne kárt...
Itt élned-halnod, mondd, maradt ok?
Miután minden fejreállt?

Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Anasztás László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

elfeledettek
archívum

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Király Gábor
A rögök

Ha éltél már földbe vájt putriban,
s ettél a családdal lopott pörccöt,
elmondhatod, szerelmes fiam,
meglelted, hol lakik az ördög.

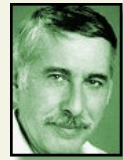
Mikor a lányod lázasan köhög,
s hideg vized van gyógyszerek helyett,
s az oltárkép is szemedbe röhög,
nem kérted többé a miérteket.

Ha mit tegyél hogy élj, nem is tudod,
s mindegyé válik feljön-é a Nap,
s kinek se kell, ha tested árulod,
és semmi sincs, mit elraboljanak,

mikor mögéd néz az, kivel beszélsz
annyira unja ócska életed,
akkor leszel csak eléggé merész
bicskával kérni ki a béredet.

Kolev András
Téli reggel

Ódor György
Slamperáj

Megette a föld ezt az évet is.
Hallgasd, harapdálja az ideit.
Akiket eleddig eltemettünk
valahogy, őket muszáj szeretnünk.
Számolatlan, hány gerbera, rózsza
szála lett drótos koszorúba fonva
egy-egy zivataros délutánon.
A részvét sosem múlik a számon.
Nem tudom, ki ebédért állt sorba
kint a téren, milyen az élete?
S kik hasasodnak a hatalomban,
gondolnak-e rá? Jobban félnek-e?

Nem hiszem. Mindent elnyel valami
aljas hazugság, lehet hallani,
dübörg az átírt nemzeti szózat
nekünk, gyengéknek, nagyothallóknak.
Lehúz e föld, lehúz veszélyesen
harmincöt, ötven, hetven évesen,
néhányunknak kalimpál a lába,
rugdosunk fölfelé, de hiába
az erőlködés. Elveszett minden.
Vagyunk földön-földben tiszta hullák,
ma isten sincs olyan, ki segítsen.
Mit érzünk? Egy slampos diktatúrát.

Mint szürke falra szénnel karcolt vázlat,
olyan sivár most itt a téli táj.
Kopaszra fésült csipkebokrok fáznak,
s dérlepte fákon fátyolos homály.

Levél rohad, a rét nagy, foltos tenger,
partján a fény félénken félreáll,
s a felmosórongy-színű lomha reggel
ködben didergő árnyakat zabál.

A szél goromba: karmol és harap,
s ólmos felhők mögött rekedt a nap,
fagyott a sár, s a hártayjég keményül.

De az, mi itt ma alszik vagy halott,
magában rejt egy újabb holnapot,
s egy elfelejtett tegnappá lesz végül.

Csepeli Szabó Béla
Az emberiségről

1924-2013

Az emberiség addig él, míg célja van
és hite önmagában,
míg tiszta tűz és gondolat fogan
szívében, homlokában,
míg alkotni és lelkesedni tud, lobogva,
meg-megújulva szakadatlanul,
s ha a romlásból önmagát kioldva
az erkölcs szépségéhez igazul,
míg küzd és úgy küzd, hogy törvénné válik
a szabadság, a béke és a rend,-
ha utunkra a józan ész világít,
"kertünké" tehetjük a Végtelent,
de elpusztulunk,
el mindannyian,
ha nem törünk új s új bércekre bátran,
az emberiség addig él míg Célja van,
és Hite - Önmagában.

Szepes Erika
Mókus

A párás hőség tömbjében hirtelen meglibbentek a megejtő
szépségükben már az ős közzeledtére intő, rozsdaszínű levelek.

- Egy kis szél! – sóhajtottam, pedig nem az volt: a barnászörös
lomb közül kidugta fejét egy rőt mókus, majd kecsesen és
gyorsan, mint egy kötél táncos, bozontos farkát maga után
lengetve, átfutott a kerítés tetején, egyenest bele egy másik,
ősziessen tarkálló bokorba, és eltűnt, teljesen belesimulva a
cinkosan befogadó lombokba.

- Milyen fürge! Milyen szabad! – gondoltam, vagy inkább
éreztem, mert az átsuhanó állatka látványa nem arra ösztönzött,
hogy megfogjam vagy diót adjak neki, hanem – teljesen
érthetetlenül – fájdalmasan belémhasított.

- Miért fáj nekem a mókus könnyed, szellős áttűnése? –

Tovább a teljes szöveghez>>>

Fövényi Sándor
Ha volna

néztem a vizet,
ahogy ballagott a szerb határ felé,
nem szólt, nem fecsegett, dinnyehéj
sem billegett a fodrokon,
csak szomorú volt,
mint néhány gyászoló rokon,
ha egyszer majd mennem kell.
apró vasszögek,
téli eső verte a hátam,
álltam ott kiskabátban, mintha buszra várnék,
vagy vonatra, csak kiléptem magamból
pár pillanatra, jegyszívem rég érvénytelen.
hirtelen hajókürt hördült,
szinte belegörbült a pára,
hol átláttam, hol nem, a Duna túloldalára.
és csak esett, esett,
a hideg szél nyála nyakamon,
észre sem vettem, beesteledett,
hullám hunyorgott a homokpadon,
mert a város fénye átszivárgott
az ártéri fákon, és kagylóhéj-gombokként,
csillagok lógtak cérnaszálon.
mellettem hordalék motyogott,
dobozok, ágak, sirályszartól
hulla-fehér tuskó, egy olajshordó
tarka bőrt öklendezik, beljebb mederjelző
bója, kátrány az ég, az eső átváltott óra,
hazamennék, ha volna, ha volna....

M. Laurens
Pocsék vers

Mint irgalmatlan éji békadal a sás közt,
én is nyirkos-pocsék időben születtem,
egy célt tévesztett pocsék világba.
Még hidak csonkjai lógtak a Dunába,
de már az atomkor hangjai zsongtak fülemben,
a zöldre festett konyhai hokedlire állva.
– Máig nyekereg bennem, enyvtelen siráma. –

Óh, azok a betonon érlelt napsütések!
A keresztbe rakott fruska lábak,
és feledhető pocsék iskolai könyvek.
– Hazugságaikra már alig emlékszem –
Öncélú idiotizmusukat az óta betiltották.
Cserébe viszont kaptunk gyorsan múló instantot,
– ehhez már gondolkodni sem kell –
soraikat mások, másról és máshoz írták.

Apám korán feledett minket.
Kamasz koromban, nem ment pocsékba semmi.
Drága jó édesanyám spórolós volt:
"Nincs rá pénzünk fiam, tessék megenni!"
Az élet pocsékul bánt szegénnyel,
éjjel-nappal varrógépét taposta.

Pethes Mária
Örökül hagyom

Nagyapám hegedűje néma
 Vonója rózsá illatára
 emlékezik
 Kürtök szólnak
 óriás dob dübög
 szívemben ólomkatonák
 menetelnek
 Nagyanyám mosolya
 ajkába vékonyult
 Szelíd szavait
 kukacok mormolják
 Öreg ház küszöbén
 konok árvaság
 Apám rózsáit elsodorták
 lepréselt szirmait
 ledarálták a Biblia lapjai
 Szerelmes levelei
 elégték selyemzsinórosan
 Anyám nem mesél
 Szava elhalkul
 mikor a múlt szóba kerül
 Egyre fakuló fényképek
 őrzik a szívemben élőket
 Örökül hagyom

Én gombostűibe ülve gyakran okultam:
 míg neki céna, spulni, bobbin, volt a sorsa.
 Végül, magam sem jutottam többre,
 csak férc maradt utánam minden:
 nem tudok mit felakasztani az égi szögre.

Elpocsékoltam hát az életből
 hatvan-egynehány mihaszna évet:
 ha ott fenn, az égiek,
 megnyomják a törlés gombot...
 – pocsék egy érzés –
 E nyamvadt rímek helyett is,
 faragtam volna inkább székelt!

1929-2007

Horváth Hoitsy Edit
Együtt s nem egyedül

Én boldogságom, el ne hagyj,
 mert sok a próbatétel;
 a bátorságom is te vagy
 és erőm a tiédde
 szövetkezvén nem veszhetünk
 – világ legyen bár ellenünk!

De nélküled sorsom: kudarc.
 Naponta kell elesnem.
 Megalkuvás bánt, s fáj a harc
 – mindegy, mi lesz a vesztem...

a vendég

Koday László
festőművész

Látogasd a művész honlapját>>>

vendégkönyv

következő oldal>

Kis Mezei Katalin
A hetedik ajtó

Szárnyait a kapu
várakozón tárja,
üdvözöl a lépcső,
lehajlik eléd,
az ablak fényt zúdít
a kőre, hogy lássál,
a folyosó karcsún
nyújtózik feléd.
És vár a hét ajtó,
titokzatos-némán:
a kulcs a zárban,
láthatod, ott lapul,
örök-kíváncsian
fordítsd el, ne rémülj,
nem a te végzeted,
mi innen elébed hull.
Lépj be a szobákba,
Hisz' csak téged várnak,
nyiss ki minden ajtót,
lásd meg, mit rejt lelkem...
Az utolsót ne! Azt kérlek,
hagyd meg végül nekem!
Azon az ajtón majd
nekem kell átmennem.

Dobrosi Andrea
Kell, hogy legyen...

Kell, hogy legyen, elég egy résnyi álom,
csak van kapaszkodó a szalmaszálon,
akad valami vájat, egy apró redő,
mely idővel beforr, nő a serkenő.

Kell, hogy legyen, csak keresd minduntalan,
ki hinni fél, tenni rest, mind úttalan,
csenevész sarja itt a létezésnek,
ne várj, követ végül úgyis kivésnek.

Kell, hogy legyen apró örömed, csodák,
éjed édesebb, ha érzi vánkosát,
örülnöd muszáj, ne ingassad fejed,
élj, kiálts, mint jó kedélyű rockerek.

Kell, hogy legyen, kell, hogy legyen vigaszod,
ha szürkül is, ha valami visszadob.

Lehoczki Károly
Akvarell

Úgy ülök itt, a pillanatban elmerülve,
ahogy a festő a Velebiten átkanyargó autópálya
elválasztó sávjában a szalagkorláton, térdén
a rajztáblája, iszkol a keze a papíron,
felvázolja a kontúrokat, a kocsiját a leálló sávban
hagyta, szabálytalanul, igyekeznie kell,
bármikor mögé sorolhat a rendőr, és az átellenben
sötétlő felhősapka a belé burkolódzó hegyvonulat
meredélyén is ripsz-ropsz legöröghet,
most még odatűz a lemenő nap
az odafönn kavargó vihar széles karimája alá,
hajrá, elő az ecsettel, bő vízzel megalapozni a
háttérret, majd az acél tartóoszlopra rakott palettáról
felszedni a színeket,
ugyanúgy ülök itt, én,
kapkodom a szavakat,
rohan velem az este,
szemembe csúcsok közt lobbanó villámokkal villan
a múlt, talán a jövő is,
kezem alatt, mint keze alatt, egyszerre szürke meredély,
sziklaorom, erdők dús, feketéllő lombja terem meg,
élő, remegő zöld gyep, no meg örvénye a
hátsó és elől szüntelenül valahová vágató
forgalomnak, s akkor cseppek hullanak alá,
gyönyörű, ahogy a nap szelíden átengedi a teremtest,
ritkás, kövér esőcseppek cuppannak a papíron,
összemosva a kompozíciót, mintha direkt,
még néhány igazítás, kisujjával finoman
beletöröl, satíroz, aztán átfordítja a lapot, táblástól
leffegő széldzsekije alá bevágja,
paletta, vizes tál, toll, ecset, pillantás a zúgva toluló gépekre,
az autójára átellenben, ezen a tízegynéhány méteren már
nem múlhat, felrántja az ajtót, jócskán ömlik,
a szél is süvölt, dübörög,
a lépcsőházból szeretteim gondtalan,
esti sétálásból haza igyekvő dobogását hallom,
lejár az idő, mindig lejár,
s a hátsó ülésen isten tudja mi hever,
kinek a lélekszakadva odavetett keze nyoma,
s minek a sejtelmesen elmosódott,
vagy tönkreázott képe?

Kaskötő István
Harminckilenc nyarán...

T. Ágoston László
A mindenható pártbizottság

Emléktöredékek újságírói pályámról

Az újságírás mindig csábító hivatás volt az irodalommal kacérkodó ifjak számára, hiszen olyan nagy nevek hívogattak e pálya felé, mint például Ady Endre, Móricz Zsigmond, vagy Karinthy Frigyes. Igen ám, de akinek a káderlapján az állt, hogy EGYÉB származású, jó esetben csak a középiskoláig juthatott el az ötvenes években. Az egyetemi vagy főiskolai felvételi vizsga után megkapta a „hely hiány miatt” című elutasító levelet. Ezt magyarázni se kellett, s fellebbezni se lehetett ellene. Mivel apám a saját műhelyében dolgozó asztalos mester volt, és se az ipari, se a mezőgazdasági szövetkezetbe nem volt hajlandó belépni, nekem is ez jutott osztályrészemül 1960-ban. Így lettem segédmunkás a szigethalmi Pestvidéki Gépgyárban. Nagy előrelépés volt ez a ranglétrán, hiszen osztályellenségből saját joga munkás lettem.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Végh Sándor
Átok

Véres sikoltás, a mosolyba bűvő,
az örömbé fúló, a hideg fehér
lepedőkre piszkító eleven testek
magukkal hozott öröke.
Az álomba ringató Halál
köpönyegét átkozza
szívünk minden dobbanása,
hogyan levethessék,
ha megtehetnék..

Szegő Judit
Az ajtó

Én vagyok, ki elválaszt kintet a benttől,
Én vagyok, ki elzár a zajtól, a csendtől.
Vagyok, aki láthatatlan,
És vagyok, aki látható.
Vitáitokban pártatlan.
Magányosra kulcsolt ajtó.
Olykor, ha becsaptok, reszketek és félek.
Remegek, és várom a sötét estéket.
Vagyok szerelmeitek öre.
Víg tavasztól tágra nyíló
Éjek szigorú testőre.
Esti csendet ágyba hívó.
Én vagyok, ki fád nap után hazavárlak.
Én leszek, ki becsukódik, majd utánad.

Harminckilenc nyarán
kondásnak adott el az apám
pengő nyolcvanér'
na, meg öt csomó túró
fél liter tejföl volt a munkabér.

Tizennyolc süldő meg két koca
volt Sütő Lajos tulajdona, Pokolfajzat!
Maga az ördög szülötte mindahány
hús felé futott a hús malac
s futottam én – a tarló sebezte talpamat –
míg gúnyos rőfögéstől zenget a határ.

Tudós voltam én már számolásban
s mégis vagy tizenöt, vagy a franc tudja hány,
de a hús... az sose jött ki.
Én ott az Ūrgeháti határban
tíz évesen megtanultam úgy magyarosan,
cifrán káromkodni.

Aztán vége lett a nyárnak, szabadultam,
tárt kapuval várt rám az iskola,
mire Ádám bácsi becsöngetett,
feledve lett a tizennyolc süldő meg a két koca.
Lassan elült a zaj a tanteremben,
én még lejtettem egyet a padok elé
had lássa Kiss Rózsa az új cipőm.
Nyikorgott a talpa, kattant a sarka
az apám vette Nagyfaluba' ...
– pengő nyolcvanér' –

1920-1994

Simonyi Imre
Szülőházam

Még emlékszem - az udvaron:
eperfa állt az udvaron,
két eperfa (talán három is?)
s egy alkalom(vagy három is?).

Bizony azon az udvaron
volt egy (két?három?)alkalom:
elszalasztottam – bánom is!
– Volt egy utolsó alkalom.

Kötél is volt az udvaron
s ha beosztással hurkolom:
egy hely kerül, két hely akad:
függni – nyakam, nyaka, nyakad.

Hej! eperfák az udvaron –
haj! kötélvégi alkalom –
egy, két vagy talán három is ?!
– Soha több ilyen alkalom.

Németh Tibor

Mint a plakátok
1938-2013

Elvesztem a plakátrengetegben
én lettem egy lecsüngő
szétázott hajlat.

Rám ragadt
egy korábbi kampány kép,
s a szöveg úgy takar,
mint temetetlen holtat az avar.

Papír bőrömön tetovált reklám
egy színházi műsor,
régi focimeccs,
akciók hírhada néz rám;
itt minden, mindent utál..!

Bár szél cibál,
én kapaszkodok és maradok,
mint darabka kopott szótöredék
a százszor lekapart tűzfalon.

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

24.

Még negyvenegyben Berti úgy gondolta, hogy valami más, teljesen saját üzlet is kéne, a sógortól függetlenül. Beadta a kérelmet szeszereskedésre, és néhány hónap múlva meg is kapta az engedélyt. Ungvárról hozta a sört, a szeszt hordókban, és a bérelt gépsoron palackozták ki, majd Berti kihordta a környékbeli kocsmákba. Galickij Janika járt vele ezeken az utakon. A legényke hamar megtanult teherautót vezetni. Berti még a Majláth birtokon tanult autóvezetést, meg később teherkocsi-vezetést Kroměřížben a katonaság alatt. Ahogy negyvenháromban ismét és ismét jöttek a behívók, látszott, hogy megint intézni kell a sorsát, ha el akarja kerülni a frontot.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

Lászlóffy Csaba
Profán ballada

1939-2015

Arcodon sok-sok sírránc;
arcom már csak egy ékezet.
(Homály ez, vagy a végzetet
váró perc?) Visszakívánsz,

tudom; ha részeimből
összerakhatnál s inget
adhatnál rám!... „Keringhet
a Föld, mit bánom, mint dől

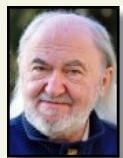
halomba az új Babel-
torony s pusztítja láng el
Lót bűnös hajlékát, csak

Bokros Márta
Mikor elmész

Mikor elmész
semmi se szomorú.
Menj csak, menj.
Nincs olyan út
mi tőlem Téged
messze vihetne,
nincs olyan felhő
mi eltakarhatna,
nincs az a Nap
mi túlragyogna.

Szeretek egyedül lenni,
de azt is,
hogyan tudom, hogy jössz.
Szeretem a magányt
mi Téged ígér.
Mikor elmész,
ha nem vagy itt,
mindig jössz.

Nógrádi Gábor
Dolfi a rendőrkutya

A Törvény voltam én: hú és fegyelmezett.
Rác rendőr törvénye: igaz, könyörtelen.
Étkem s fekhelyemet mindig kiérdemeltem.

Jan Drozskát, a lengyelt, ki sztrájkot szervezett,
és nem fért a bőrébe semmiképpen,
a lap szerint, hogy gombászott az erdőn,
széjjeltépték a kóborló kutya.

Tudjátok meg:
én voltam az a kóbor,
kit Rác a szőke polákra uszított!

Láthatjátok, mi egyek voltunk ketten.

S mégis, mikor Öcsi után rohantam,
ki megint pénzt lopott a Deutsch papától,
s egy átkozott kocsi lábamra hajtott,

őt óvd, Uram, ne bántsad!"

– képezelegsz, álldogálván
a csótányok közt árván.

Bodó Csiba Gizella
Nehéz idők

Rám raktad a világ baját,
mint egy nehéz kabátot.
Alatta roskadva járok.
Kezemre ráborul hosszú ujj,
egész testemet nyomja súlya.
Lépnék lassan újra-újra,
alját nehezíti sárkilonca.
E kabát két számmal nagyobb,
mint amilyen magam vagyok.
Egy fél szárnyát - nem mint terhet –
mint védelmet - átadhatok!

Debreczeny György
inkább gondterhelten ráncolom

kollázs Filip Tamás verseiből

nem tudom tovább nézni az imakönyvet
ez az angyal folyton itt röpköd a város felett
én nem vagyok angyal?
kiömlik a pocsolyából a tenger
egy tücsök hegedűvel próbál biciklit szerelni
éljen mindenki aki megszólaltatja a döbbenetet
röpköd a döbbenet a város felett

nem tudom tovább lapozgatni az imakönyvet
az ujjongás feltörő zajában
az aszfaltot feltörik mint valami ugart
röpköd az angyal folyton a város felett
lelkek hajolnak ki a kör alakú épület ablakain
valaki más nyelveken kiabál helyettem
a járda mélyedésébe beleömlik a tenger

nem tudom végigimádkozni az imakönyvet
a galambok fölmentek az égbe térdepelni
és nem akarnak alászállni a templomtoronyra
nem vagyok én angyal sem tücsökbicikli
engem ne javítson meg a döbbenet
különben sem illik a templomban füttyörészni
inkább gondterhelten ráncolom a homlokomat

Rác hátravitt az udvar szegletébe,
s fejembe lőtt.
Ki mondja meg: miért? miért? miért?

Rada Gyula
Cél közepén

... hiába várom a tekinteted.
Gyümölcseid színe ez
alkonyi órán mindent betölt.
Esetlen botlom eléd a sarkon,
ingtelen, s észre sem veszed,
hogy fázom, a kezed keresem.

...az erdőn a fákat karodba
pirulva szolgamód döntöttem,
-csak hogy erre nézz,- s
folyton csak küldözgetem
végtelen jeleim a titkos
homályba, hol csak a jég
s a senki lakik. A csókok
a rózsaszín éjben úsznak
két vértelen vad szó közt
dúlva a gyenge reményt,
vérem a parttalan réten
a vágy, s félttem a sóhajt
szótlán, ahogy forogsz magad
a sápadt, barna közlekedőben,
s rejtve ezt-azt ide-oda raksz,
s a sárga sáladon égve fennakadsz...

Tiszai P. Imre
Ajtók záródnak

Korán ébredt, pedig dolga ma tényleg semmi, kettős ünnep
lévén. Hanyatt fordult az ágyban és nézte a mennyezetet.
Megpróbált az itt-ott már felfeslett tapétára valamilyen képet
„rajzolni”, de a fehér alapon szürke minták most is lehangolták.
Régebben arra gondolt, hogy égszínkékre színezi át és egy nevető
napot fest a közepére, de valahogy soha nem jutott el odáig, most
meg már nem is akarta. Ha lehunyta a szemét fekete felhőkkel
terhes kép jelent meg előtte, egy sötét világ. Mintha lebegett volna
a semmiben az ég és a pokol között.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Karaffa Gyula
Van nálam egy kő...

Van nálam egy kő...
már egészen elfeledtem.
Vagy csak hozzászóltam...

Nem nagy súly,
akkora, mint egy cinege

G. Ferenczy Hanna
Hármashatár hegy

1926-2007

Fenyvesek szűzi csendjében jártunk
csak lépdeltünk a friss, fagyott havon
madár rebtent, zúzmara hullott
és megcsillant a hajadon.

Hallgattunk, mégis értettük egymást,
olyan jó volt így melletted menni.
Fenyvesek szűzi csendjében járva, -
hogyan tudtuk mi egymást szeretni...

Köves József
Halászlé szonett

Ehetsz halászlét nyáron Balatonnál,
egyél bármikor Paksnál, Szegeden,
én bevallom, hogy falánk alkatomnál
fogva mindegyik típusát szeretem.

Sok paprikával oly jó a szegedi,
(ez a lé-alapok legfontosabbja)
az ember az összes búját feledi,
amikor a halat s levét bekapja.

Halászléhez persze jó a harcsa is,
de csakis bográcsban, szabad tűz felett,
(gyufafésztával meg olyan bajais).

Túrós csuszával lesz majd befejezett,
laktató s leöblíthető kaja is:
mert sör, bor kell rá - de ez más fejezet.

Mándy Gábor
Mese

Egyszer voltam, hol nem voltam.
Az életem töredezett.
Eddig túléltem a múltam,
s az utam ide vezetett,

s néha úgy is cirreg
odabenn a zsebemben...

Velem van, bármerre járok,
hordozom magammal...

Hogy is nézne ki,
ha nincs nálam,
mikor
halottaimra
rátalálok...

Péter Erika
Évtizednyi remény

megyek évtizednyi
csönddel bekerítve,
egyetlen csikóját
elvezített kanca,
istállót, lucernát,
magam mögött hagyva,
zabolátlanul,
keresem
parlagon, sziken,
s felhőbozontos égen,
meglátom
viharral küszködő
pitypang-hópihéken.

Pethő N. Gábor
Tudjátok, már éjjel...

A Fedél Nélkül c. lap huszadik évfordulójára

Tudjátok, már éjjel kidobott az ágy,
álmatlanság gyötört, így nekiindultam
üvegeket keresni, elvégre szombatot írtunk,
hátha becsíptek páran a rakparton.
A sarki rendőr szokott helyén strázsált,
kutyások messzi hangjai fújtak ébresztőt.
Örvénylő szomorúsággal lépteimben,
csak azon agyaltam, mivégre élek?
Értelmetlen, mint ez a szó visszafelé,
a halál megváltás a magamfajta
szerencsétlen vesztésnek.
S e pillanatban a fák közül madárdal
törte meg a pirkadati csendet.
Belöktem ajtóm, a falnak dőltem,
visszhangoztak bennem Ady szavai:
„Az Élet szent okokból élni akar”

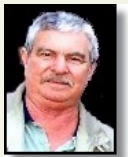
Budapest, 2013. szeptember

Nyakó Attila

kerek erdő közepébe.
Botorkálok, kicsit félve.

Nem láttam mézeskalács-házat,
sem gonosz vasorrú bábát,
táltos csikók sem rohagáltak,
de valamit láttam odaát.
Túl az Óperencián,
láttam valamit, az ám.

Láttam egy másik világot.
Mindent beragyogott a fény.
Olyan szépet senki se látott
(legfeljebb álmomban én).
Ez segít meg minden bajban.
S boldogan élek, ha meg nem haltam.

Ricza István
DreamWorks logó

Óriási holdsarló a székem,
lábam onnan lógotom le mélybe,
horgászbottal, jó fogást remélve,
üldögelek egyre fenn az égen.

Hátha jön egy űrrakéta értem,
tartson hosszú percekig, kivárom.
Hadd legyek majd egyszer, bármi áron,
ünnepelt, ha végre földet értem!

Persze mindez, jól tudom, csak álom,
vagy csupán egy stúdió logója?
Spielberg volt az ötlet alkotója...

Film előtt én mégis megcsodálok.
Ennyi épp elég is egy szonettre,
felteszem ma vers helyett a netre.

Elbocsátó, szép üzenet

Rád gondolok, hálátlan dög,
Megnyugodni mégse hagy,
Felejtselek, vigyen ördög,
Tényleg sarki céda vagy!

Pedig mondták, hogy ne higgyek
Illatodnak, bájordnak,
És most mégis újra itt egy
Nap, s pénz nélkül állok csak...

Az utolsó huncut aprót
Is kicsaltad belőlem,
Amit adtál? Csak kis hab volt,
Felfordulhatsz felőlem!

Túlcsordultál az elején,
Ez már nem jut eszedbe?
Hazudtad, hogy csak az enyém
Kell, másét nem veszed be!

Ásítózom szűkült szemmel,
Pedig csak délután van,
Nem csalódott így még ember
Kávéautomatában...

Baranyi Ferenc
Fordulatok

Valamikor a hetvenes években egy téli hajnalon Kapuvárról
indultam volna Budapestre, egy igen kellemes irodalmi est után.
Hirtelen hatalmas hótömeg zúdult le a gyanútlan városra.
Lezúdult — és harsány-fehéren borította el a hajnali
csöndességet. Valóban, olyan éles volt a fehérsége, hogy szinte
kiabált a moccanatlan, tömbbé fagyott sötétségben.

Tovább a teljes szöveghez>>>

születés napra... (március 4.)

Levél a mából gróf Károlyi Mihályhoz

Neved a mában olykor említik még,
de bizonyos, hogy meg nem értenek.
Igaz magyart e nép oly ritkán értett!
S önmaga ellen gyakran vétkezett.
Jobb volna ezt kimondani, de nyíltan
nem beszél itt maholnap senki sem:
fent hazugok hazudnak régi-újat,
s lent az ismerős butaság terem.
Miért szeretne, Grófom, fent a tolvaj?
S elfelejt lent a tudatlan szegény.
A mocsok ott békében, háborúban,
ha nem is úgy, mint Utad elején...
Miért szeretné a földosztó grófort
fakult rózsaszín?! S háromszín-mese,
melynek - valljuk be! - kétszínű a vége,
s rejtetten bár, szintúgy az eleje?
Saját földed osztottad a szegénynek...
Nagylelkűségeden titkon nevet
az a csöcselék, amely a zsebéhez
mér ma hazát, követ önérdeket.
Ítélni tudtál, s mertél szólni akkor,
amikor népek bőrébe a szót:
"HÁBORÚ" égették be itt is, ott is
hataloméhes úri passziók.
S mi lett a vége? "Kutya Szerbiából"
harapott lábbal futott a magyar,
s elvesztett földön vér csíkja jelezte:
mily öntelt volt az a kezdeti dal!
Ma hol tartunk? Az igazságtól messze.
A józan észről még messzebb, lehet.
Elbohóckodik Hebehurgya Jancsi,
s Média csokol hatalom-kezet.
A nép kell: olykor ágyútölteléknek,
máskor meg szavazógép-töltelék, -
de el sem jut a "mit?"-től a "miért?"-ig,
amíg éljenzi hamis ünnepét.
Grófom, ki méltó Példakép lehetnél
igaz magyarnak, - jönnek szebb napok
egyszer, talán? Most csüggedten legyintek,
s ez örök-vesztes tájon hallgatok, -
ha versben is. Könyved ott a kezemben:
fel-fellobban zászlós, gyönyörű hit,
hited, mely elért piros hit-csodáig,

s egyszer talán elér a szívekig.

Lelkes Miklós

vendégkönyv

következő oldal >

Faludy György

József Attila temetése

Nem hívlak már. Jól tetted így, Attila:
kamasz szemed és fonnyadt bajuszod
hadd pihenjen örökre itt a lila

domboldalon s szétroncsolt, lecsukott
szembogarad ne nézze többé fájón,
mint járnak úri fogatok lucskok

úton s a pernye hogy esőz a gyáron
s miként lesz mindig másé az öröm –
mert különös nép lakozik e tájon,

a kisbírónak előre köszön,
s kész dáridón urát hogy felköszöntse,
míg lőre-borba fül az ős közöny –

hiába volt a versek vér-özönje,
testednek jobb már, hogyha így rohad:
e kornál nem durvább a föld göröngye,

és nem keményebb a tehervonat
vaskereke Babits Mihály szívénel.
Mert görcs, bolond görcs lett a gondolat

vak városunkban, mely reszketve él még,
de új vezér felé görbed a háta,
vagy dunyhái alatt kushad, míg éjfél

után az örület csapatja járja,
s felbérelt, hitvány, fokosos bitangok
garázdálkodnak szerteszét s a gyáva

polgár lapul. Fúhattál riadót
undornak, félelemnek és közönynek –
becsapott, hogy ne sírj, a kiadód,

azt mondta: tőled kétszer annyi könyvet
adott el, mint amennyit eladott,
s mikor rájöttél, nem tudta a könnyet

Középkori kocsmadal

Ülj le, testvér, bérünk éhbér,
kinn a sarkon leng a cégér,
töltsünk egyet – Bacchus mondja –
körgallérod úri condra
s kinek kell a tudományod?
Piszkafával ver a lányod,
nyúzott tested redves ólé,
bakancsodban sír a hólé,
így jársz, vén magiszter, és ha
sírgödörbe rúgnak, vézna,
rút lelkeddel merre szállasz?
Jobb e lőre mint a válasz.

Van, ki hörpint, van, ki horkol,
van, ki hosszan húz a borból,
van, ki kurjant, van, ki köpköd,
van, ki messzi hajtott ökröt
s vásárról mén lakhelyére,
van, ki szarvat rak nejeére,
van, ki röffen, mint az ártány,
van, ki tallért gyűjt a kártyán
s bár tegnap még ágyrajáró
volt, úgy él most mint a báró,
s van, ki nyög, míg bortól kába:
prószta a császár! prószta a pápa!

Igyunk hát, hogy Bacchus isten
mindnyájunkat felderítsen,
elsőnek a kalodába
húzott szegény szabadságra,
másodszor meg rá, a hősre,
kit nem rémít máglya-rőzse,
harmadszor a börtönökbe
zárt, megkínzott ördögökre,
s egyszer még a besúgóra,
ki mögöttünk les a szóra
s gúnyra ferdül a pofája:
prószta a császár! prószta a pápa!

Így koccint az agg, a kajla

elfojtani – mert nem volt olvasód,
nem kellettél! Álirodalom kellett,
buta regények s szemét darabok

kellettek nálunk, amíg a lehelet
lassan kifogyott tüdődből s a póz,
a drága, a csibészes, mit mint gyermek

hordtál, lehullt, és agyonkínzott
fejedben az örület vert tanyát.
Mostohaapád űzött, a kopott

vén Államgép – de szerető anyád
is volt, a Haza, és talán ezért
nem volt otthonod s bútoros szobák

közt csavarogtál, havi negyvenért,
és kávéházak füstös páholyában
ültél, kit senki nem hív és nem ért.

De most elmentél s mint golyót a fában
hagytad szívünkben minden szavadat,
s oly messze vagy tőlünk, túl a halálban,

hogyan bennünk csak a borzalom maradt,
meg napjaink sötét gyászmenete,
míg felzokogunk, európaiak

a sok turáni közt e fekete
földön. Aludj hát; aludj: víz meg ég
nem volt még lágyabb és kékebb, mint e

bús délutánon. Aludj a holt vidék
ölén, hol nincsen híre Dózsa Györgynek.
Aludj, mint Vörösmarty és Vitéz!

Aludj, mert jobb nem élni itt e földek
között, hol fáradt zsellér izzad nyáron
s a téli szél tört ablakokon zörget,

hol szolgálknak már nyakkendő a járom
és német szolgabírást hoz az út,
ki csizmában hág sírodra s fejfádról

lelopja majd a vérszín koszorút.

(Budapest, 1937)

Érzékeny utazás

Ma éjfél tájt, a párna ránca közt
felébredtetted a bánat hűvös ujsa.
Mellcsontomon verejték gyöngyözött,
mert álmaimban otthon jártam újra.

Felültem, kusza hajamban lapoztam,
aztán, mint kit imára hív a hit:
a háztetők között elnéztem hosszan
a Tejutat, az űr Kárpátjait.

Sokáig ültem. Vén vándor tekint
így vissza, ha a boldog partra átért.
Amit szerettem s bírtam: mind, de mind
eladtam egy szellőcske szabadságáért.

citerás s a vándorszajha,
így a koldus és a vesztes
háborúkból tért keresztet,
így a zsellér és a tenger
földet látott mesterember,
így koccint a bölcs s a mokus
képű lengyel asztrológus,
így a frank, az ír, a talján,
míg hajnalt a lóca alján
ott hever nő, szolgál, kispap:
százan isznak, ezren isznak.

Mert mit tenne itt a mámor
kelyhe nélkül mind e jámbor,
mind e sok és bús keresztény,
kiket nem véd Szent Sebestyén?
Másé itt a rang s a rendjel,
másé itt a föld s az ember –
őt az anyja sírhalomra
szülte örök siralomra,
egy az inge, az is foltos,
bunkóval les rá a zsoldos,
hányadékbán jár a lába: –
prószta a császár! prószta a pápa!

(Budapest, 1938)

A haláltánc-ballada

Ott ült a Császár. Dús hajában
hét csillag volt a diadém.
Rabszolganépek térden állva
imádták, barna köldökén
a Göncöl forgott, vállá balján
lámpásnak állt a holdkorong:
de a bohóc sírt trónja alján:
„Mit sírsz” – rivallt reá – „bolond,
nincs szív, mit kardom át ne járna,
enyém a föld!”... S hogy este lett,
egy csontváz tántorgott eléje
s elfújta, mint a porszemet.
– Kényúrként éltünk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Gót ablakokban sírt az Orvos:
„Uram, nektárod merre nő,
amely ír minden kínra s melytől
meggyógyul minden szenvedő?”
S az ajtó nyílt: keszeg magiszter
táncolta végig a szobát,
kezében mély ólomkehelyből
kínálva színtelen borát:
„Igyál, e nedv hús, mint a mámor,
s nincs seb, mit heggel nem takar,
igyál testvér; e mély pohárból,
csupán az első korty fanyar.”
– Kontárok voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Futóbolond, mit tettem én magammal,
ki ingoványban hontalan üget?
Nem hívott útnak ágy, sem rakott asztal,
csak az utálat és a rémület.

De ki csitítja el bennem a bút
és takar be bundájával, ha fázok?
Távol barátok szólnak s a Körút
szegélyén hívnak a poros akácok.

Ám én csak itt ülök, szemközt a sorssal.
Vállam mögött komisz hajcsár a kín.
A tavaszi föld nedves ajka most vall:
bűrök fakad az éjjel ágain.

Látlak-e még, országom, puszta kert?
Egy félmarék derékkal most itt állok.
Kivágom-e velük magam mint vert
csatákból a középkori királyok?

S ha nem? Véghetlen hosszú még e séta
s én ösmerem az őserdő szagát.
Ott bujdosom majd, elfeledt próféta,
ruhám nem lesz, a szemem zöld agát.

Kisárgulok a napban mint öreg len
s én sem tudom majd, hol barangolok,
míg elnyúlok holtan, bár oly töretlen
derékkal mint a régi angolok.

S mit mondhatok tinéktek akkor én,
hű hívek, túl a síri pálmafákon?
Szerelmes, messze szívetek hevén
melengetődztem hűvös éjszakákon.

A főváros porán még eltalál tán
lábam hozzátok: fiatal, hiú
árnyék leszek s e kései találkán
belépek mint az elveszett fiú.

Deziré elment, Lorca is halott,
József megőrült és Rilke kiégett.
Tudjátok-e rólam, hogy ki vagyok?
Zörgő csontváz, leborulok elétek.

(Párizs, 1940)

Életrajz

Honvágy

Nem szoktam meg, nem engedett az átok,
de nem kínlódom és nem könnyezem.
Mint súlytalan, fehér viharkabátot,
keservemet felöltöm könnyeden.
Talán, mert folyton változik a tájék,
attól enyhül bújdosó bánatom?
Vagy mert angol szók nyújtóin ugrálnék
s ami nekik fáj, nem azt fájjalom?

Ha esti utcán a kirakatokban
nézem magamat, hirtelen megüt:

A kútkávánál állt a Gyermek,
szakadt gyolcsingecskeben, s rőt
topánban, s nézte lenn a vízben
képét, mely játszni hívta őt:
...„Ha jössz: a holdleánytól este
a cukrot süvegszám kapod,
s minden pirosló reggelente
békákon ugrálunk bakot.”
„Jövök már!” – szolt, s a kútvíz nyálas
siklót dagasztott zöld hasán,
míg a Halál vihogva vitte
anyjához a vörös topánt.
– Balgán játszottunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Repedt tükrénél állt a Céda:
„Hajamnak árja még veres,
miért, hogy már a régi léha
seregből senki sem keres?
Ölem még izzó csókra éhes,
mellem rózsája még kemény...”
S az ablakon röhögve lépett
be az utolsó vőlegény:
„Hopp, Sára, hopp, gyerünk a táncra,
ma: holt szerelmeid torán
hadd üljön nászslakmát a lárva
ágyékod hervadt bíborán!”
– Buján fetrengtünk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Éjfél borult a háztetőkre,
s kuvikhang szólt a berken át,
midőn a Bankár útnak indult,
elásni véres aranyát.
Az útkeresztén vasdoronggal
hét ördög várta s a Halál;
s mikor kardot rántott, a csontváz
fülébe súgta: „Mondd, számár,
számár, mit véded még a pénzed?
Meghalsz s a kincset elviszem,
s a kincs helyett eláslak téged,
akit nem ás ki senki sem.”
– Kufárok voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Aranypárnáin ült a Dáma,
s üvöltve sírt: „ne még, ne még”,
de ő már átkarolta drága
csípői karcsú, gót ívét,
„engedj csak még egy lanyha csókot,
meg egy gyönggyel kivarrt ruhát,
engedj csak még egy buja bókot,
még egy szerelmes éjszakát” –
de ő, rút foltot festve mellén,
mely, mint a rákseb, egyre nőtt,
fehér testét nyakába vette
és vitte, vitte, vitte őt.
– Tunyán henyéltünk mindahányan,

Duna–Tisza vagyok két tárt karommal,
szemöldököm a Cserhát meg a Bükk.
De hétköznapi az ország képe úgy jár
fejemben, mint százados metszeten:
a Balatonból hal néz; régi úr áll
s keze Budára mutat mereven.

A Central Parkban nyílnak a virágok.
Ocsmány felhőkarcolók övezik.
Mohi, Mohács, Nagymajtény és Világos
után, kérdelem, most mi következik?
De elterelem figyelmem akármin:
olykor egy-egy sétálót követek,
s a pályaudvarok roppant óráin
elbámulom a tompaszögeket.

Éjjelre aztán tótágast áll minden.
Legtöbbször egyenest hazamegyek
apám házába, Pestre. A kilincsen
lógok és rázom. Vagy becsengetek.
De a detektív régen meglesett:
üres szobába visz, mely csupa vér.
Egy padra kötnek s hosszú késeket
döfnek belém örült szerelmemért.

(New York, 1942)

Károlyi Mihály

Szonett nem éri fel. A fejedelmet
kell hívnom, hogy megmondjam néktek őt,
Majtény után, ha démoni dühében
egy vágya kelt: túlélni az időt,
vagy ha oltárképet nézett tűnődve
s szemfényke kékes lángokat vetett
mert bujdosásra adta el vezére
s háznépéből labanc rimája lett.

Volt úgy, hogy roppant, néma tisztessége
kongott körötte mint titáni dóm.
Máskor játékszobákban állt setéten,
játékszabályra, sorsra lázadón,
vagy erkélyen, hol málló oszlopokba
rúgott saruja, míg fenn a barokk
párkányfestményekről Greco-i árnyát
nyilazgatták a puffadt angyalok.

Hogy London s Párizs utcáin nem kellett
pirongva járnunk, ez miatta volt.
Seholsincs-Háza reményekből épült,
abrosza sarkán négy eltékozolt
évszázad ült és szállása tetőjét
betörték zúzva a magyar bitók.

Ezért történt, hogy mi, vándor-deákok,
szegénylegények és szabad zsidók
jobbágnak álltunk hozzá s ablakából
lessük: virrad-e Hevesnél a sík,
gyertyát koppantunk s döbönt rémülettel
nézzük egymást, míg hosszan sakkozik.

(Montgomery, Alabama, 1943)

s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Tüzénél állt az Alkimista,
s óráját nézte, mely lejárt.
„Isten vagy ördög: egy napot még,
amíg megoldom a talányt,
a végső, nagy talányt, amerre
görebjeimnek ezre vitt,
csak egy napot még, mert megfejttem,
megfejttem holnap alkonyig.”
„Nem fejtet” – szólt a hang – „nem fejtet”
s vállára tette jéghideg
kezét, míg felrobbant a lombik:
„Aludni még most, mint a többiek.”
– A Titkot úztuk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

Pestis-csengőkkel jött a dögvész,
s a reimsi szentegyház előtt
húsvét vasárnapján derékon
kapta a hájas Püspököt:
„Néked szereztem ezt a nótát,
gyerünk, nagyúr! Csengőm csörög –
légy pápa, vagy próféta, rózsás
hajnalködökbe öltözött,
légy szent püspök, vagy rút eretnek,
ki ég a máglya kormain,
misézhetsz lenn – én fenn nevetlek
a dómok csonka tornyain!”
– Álszentek voltunk mindahányan,
s az évek szálltak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

A vén Paraszt már tudta s várta
alkonytájt kinn az udvaron:
„Görnyedt testünknek nincsen ára,
s úgy halunk meg, mint a barom.
Kaszás testvér! Sovány a földünk!
könyörgöm: egyet tégy nekem:
ha elviszel, szórd szét trágyának
testemet kinn a réteken!”
Ő rábólintott s vitte lassan,
s úgy szórta, szórta, szórta szét,
mint magvető keze a búzát,
vagy pipacsot az őszi szél.
– A földbe térünk mindahányan,
s az évek szállnak, mint a percek,
véred kiontott harmatával
irgalmazz nekünk, Jézus Herceg!

(Budapest, 1936)

Magyar költő mért él Amerikában?
Hajó visz haza, szívem meg a lábam,
s nem az eszem, de a kíváncsiság:
egy más világ vár, vagy a másvilág?
Azt is szeretném látni, hogyan épül
demokrácia demokraták nélkül.

(New York, 1945)

Magánzárka

Rég nem félek a haláltól
hadd ropogjak ha ölel
féltem tőle hosszú távon
nincs mit félnem így közel
van még két egér barátom
ők táncolnak térdemen
amikor a deszka-ágyon
napi egyszer étkezem.
Mentől többet adok nekik
annál több marad nekem
ezt azonban csak az érti
aki rabként vizen élt itt
s egy kevéske kenyeren.

Van kincstári nagykabátom
mínium-sávtól kemény
a kabát megáll magától
ha leteszem, de nem én.
Porhomokkal megtöltöttem
bő csizmámat: mint a vas,
és két falhoz két könyökkel
támogatom magamat
állok így a kurva télben
köpönyeggel fejemen
leheletem melegében
tűrhetőbbé vált az élet
hogya annak nevezem.

Koldusember voltam Bécsben
ahol minden utca jó
fenn az eresz védett, térden
alul hullt csak rám a hó
alkonytájban félkenyérrel
és sonkával Zsuzska jött
Tóth főhadnagy is benézett:
– Maga él még? – Hess, te Dög!
Aztán Zsuzskához hajoltam:
– Csőszmesterség? Vállalom.
Rőzseláng nemezsátorban
vizaví a Balatonnal
vadgalamb a vállamon.

Elkészültem negyven sorral
hogya is volt a gyermekkorral?
vissza meddig mehetek?
Három évvel verset írtam
úgy ahogy most, nem papírral
szabad gégen lebegek.
Szótagok, hangok öt érzék,
négy, három, anyám haja,
asztalsarka, a dada,

Kossuth híd

Papírt visz itt a nyár, sirályt a tél
s a tömeg egyre nő,
csoszog, sziszeg, tolakszik, nem beszél
s a túlparton, mint sötét kályhacső
fordul, mihelyt leér.

Ez nem Nyugat. Ez már az alvilág.
A győztesé a búza meg a bor.
S a rongy batyusok őskori csigák –
velük a múlt: e dühödt némaság
s a nemzeti nyomor.

A győzőktől jöttem a vesztesek
közé. E laza deszkapadlaton
féléve járok már a víz felett
és átkelőn elfog a száanalom,
aztán a rémület.

Ruháikat, e szélfútt rongyokat
megszoktam, úgy, mint ők. De nem szemük
zavaros fényét sipkáik alatt.
Akármi lesz, itt maradok velük.
Hány hónapom maradt?

Ha azt, mi rájuk vár még, sejténék!
E sok sápadt kamasz, görbedt banya
s a szólamoktól részeg férfinép!
Hidat avatni három nemzedék
most hogyan ugrana!

S a rémület – hogy mi lesz itt velem.
Aztán fejet hajtok. Olyan kevés,
amit rám mért eddig a szenvedés.
Most osztozunk és velük viselem
mindazt, mi jár nekem.

Így sajnálom az elveszett hadat,
mely országában nyugtot nem talál
és közéjük csempésem magamat,
ki az üres színpadon kiabál,
hol csend van és halál.

A rőt kobra ránk tekeri kemény
testét. Az éj is mérges víznövény
és köszönet itt nem fakad soha.
Sírunk sarán a pír a fű tövén:
az lesz a glória.

(Budapest, 1946)

fények. S aztán? Nagy setétség
megfogom a barlang végét
kopogtatok a falán.
Túlhan hallgat az apám.

Kongatnak takarodóra
kész egy másik, ronda nap
társaimnak sok-sok óra
nékem másfél óra csak
itt az idő nem parancsol
zsebük: összecusukható
relatív, szólt egykor taknyos
nagybátyám, Szilárd Leó
várt Auschwitzban a kemence
ránk, s ő végleg elfutott
lett inkább a sors kegyence
Einstein Albert asszisztense
míg nekem csak Recsk jutott.

Késő este már az ember
csizmája felett lebeg
fenn a légtben – két hüvelykkel
négy hüvelykkel – egyremegy
s hirtelen a lényegesre
gondol: mit miért csinál?
Tegyek végre pontot Recskre,
ne kívánjak élni már?
Annyi jóbarát küzd értem
küzdjön mindegyik, csak én nem?
Mit gondoljak, mit akarjak
hogyan túléljem? hogyan meghaljak?
Melyik a tisztességesebb?

(A recski fogdán, 1952)

Zsuzsával Firenzében

„Nem félek”, mondtad múltkor, „a halált elviselni.
Benneteket sajnállak, mikor már nem leszek.”
Az Uffiziben tegnap bementünk Botticelli
Tavaszához. Holt fáradt voltál. Én ideges.

Flórához hasonlítasz. Lestelek, míg alatta
álltunk. Derekad íve; nemes, okos fejed
az elmúlás árnyával; szemed örvös galambja:
pontosan, mint az övé. Vajon észreveszed?

Nézted, vállad megrándult, de ajkad nem nyílt szóra.
Elvittelek a Loggia fölötti eszpresszóba.
Ott lerogytál. Töprengtem: mivel ámítsalak,

szerelmem? A haláltól mindhiába akarlak
megvédeni. Éjente, ha a kintól nem alhatsz,
reggelig simogatom töredező hajad.

(Firenze, 1962)

Mire vagyok büszke?

Hogy a macskák sosem szerettek,
hogyan nincs kutya, mely megugat,
hogyan hozzám szaladnak s térdemhez
szorítják hosszú állukat,

Rezgő ezüst elnyúlt fantomja, mélán
nyöszörgő éji szellő szürke karma:
feltépte régi sebemet, majd némán
elszállt s vágyammal itt hagyott magamra.

Szerelmi seb, sugározsz tiszta fényt rám,
vérforrásom te légy s az élet napja,
mély árok, hol elnémult filoméla
fájdalmam alá puha fészket rakja.

Legyen szívem szédült zsongása mézemen,
ha majd a vadvirágok közt kinyúltam,
s szépséged helyett lelked leng fölém.

A kis csermely meg okkersárgán surran,
hol párás parti fűcsomók tövében
vörös vérem a vándor vízbe csurran.

Nagy Imre

Hajnaltájban sétálni kezdteél
föl és alá a pincebolt
alatt; csak cvikkered hiányzott,
egyébként minden rendben volt:
a perc lejárt, a lelked tiszta
s egy óra sem kell már, amíg
Kossuth Lajost, Rákóczi, Dózsát
beérik kurta lábaid.

Mi adta néked a nyugalmat?
Hogy tudtad: hallgatnak, míg hallgatsz
és azt is, hogy a század titkát
te oldottad meg félúton?
S mi növesztett oly nagyra téged?
Bölcs bátorságod? Tisztességed?
Batthyányhoz hasonló véged?
Hogy te vagy fajtánk példaképe
a holtak élén? Nem tudom.

A szomszéd cellából Maléter
köhécselt. Hirtelen hideg
csapott meg tarkódon. Hogy papírt
és tollat kérhetnél? Minek?
Minek, gondoltad. Száll az írás,
mint viharban a levelek,
s köztük derűsen és kimérten
zömök, ősz férfi jár: a tett.

A vég, sejtetted még nehéz lesz,
de az már nem oszt, nem szoroz –
megnyílt az ajtó: káromkodva
ugrottak rád a vasbotos
pribékek, karod megkötötték
s végigrugdostak idegen
zebrák sorfalán át, amíg
te cvikker nélkül, félvakon
támolyogtál és szánakozva
szétnéztél kint az udvaron:
de már az ávós hóhér rémült
arcát nem vetted észre, sem
a helytartót, ki két szovjet tiszt
közt állt, vacogva, részegen.

hogy sokvirágú töről tépek
le egyetlen szál ibolyát,
s hogy, ha netán hangyára lépek,
meghallom szörnyű sikolyát.

Óda a magyar nyelvhez

Kéri Pálnak

Most, hogy szobámban ér az est setétje,
te jutsz eszembe, Szent Gellért cselédje,
s ajkad, melyről az esti fák alól
először szólt az ének magyarul.
Arcod tatár emléke már ködös,
de titkunk itt e földön még közös
s a te dalod zsong minden idegemben
itt, idegenben.

Magyar nyelv! Vándorutakon kísérőm,
sértett gőgömben értőm és kísértőm,
kínok közt, gondjaimtól részegen,
örökzöld földem és egész egem,
bőröm, bérem, bírám, borom, míg bírom
és soraimmal sorsom túl a síron,
kurjongó kedv, komisz közöny, konok gyász:
mennyei poggyász.

Magyar szó! Ajkamon s gégém lazán
vont hangszerén lázam, házam, hazám,
almom-álmom, lovacsám, csengős szánom,
és dal a számon, mit kérnek majd számon: –
nincs vasvérem, páncélom, mellvasom,
de Berzsenyivel zeng a mellkasom
s nem győz le ellenség, rangomra törvén,
sem haditörvény.

Jöhetsz reám méreggel, törrel, ékkel,
de én itt állok az ikes igékkel.
Árkon-bokron kergethetsz hét világnak:
a hangutánzó szók utánam szállnak,
mint sustorgó füzesbe font utak
fölött alkonykor krúgató ludak,
s minden szavamban százszor látom orcád,
bús Magyarország.

Kihalt gyökök: tőzeggel súlyos rétek,
ahol a fák, mint holt igék, kiégtek.
Ős szók: a szemhatárról századok
kődéből még derengő nádasok,
gyepüs vápákon elhullt katonák,
ti bíbicek, bölények, battonyák,
miket vadásztak vén csillyehajókról
lápos aszókon.

Magas hangok: szöcskék és tücskök rétje,
mély hangok: alkony violasötétje,
káromlások veszejtő vadona,
mondatszerkesztés pogány pagonya,
kötőszók: sok-sok illanó fodor,
s hangsúly, te vidám, hangsúly, te komor,
lelkünk dolmánya, szötteses, világszép
s búzavirágkék.

Aztán csak mész, vajpuha mész jött,
előbb rád terítette bő
tógáját, aztán szikkadozni
kezdett, majd mint a krétakő
kemény kőzetnek nőtt reád,
megette húsodat és orcád,
de bajszod nyájas kunkorát
szálanként őrzi, mint az ország.

Azóta újra mellbeteg,
keszeg varróleány a nappal
s izzadt ringyók az éjszakák –
ám néha félálomban este
szemembe hull egy fény-nyaláb:
talán a láthatáron villan,
vagy egy reflektor incseleg,
vagy a szomszéd utcán a villany,
de lehet, hogy a cvikkered.

(London, 1958)

Egy költőhöz

Ömlesztve dől a vers belőled,
mikor múzsád meglátogat.
Sebaj! Ennél jóval kevésbé
bírom kapaszkodásodat.
Jaj, dermedt szórtüszők királya,
jaj, megfeszített figyelem
és lábujjmozgás; túl bő lére
eresztett pörkölt s meztelen
önzéstől dagadó galuskák,
jaj, harminczoros ráadás:
a kevesebb több volna, ámde
ezt nem tudja a főszakács;
jaj, művészeti halandzsa,
jaj, ambícióval tele-
tojt nadrág, jaj, külterjes ember,
ki nem néz soha befele;
jaj, őslénytani doktorátus,
jaj, túlzásírozott serpenyő:
tehetséges vagy. Azt reméltem,
hogy megjuhászít az idő.

(Toronto, hetvenes évek)

Bagoly mondja a verébnek...
Szerk.

Nunquam revertar?

Sándor hívott New Yorkból s újságolta:
itt az ajánlat végre arra, hogy
egy válogatott verskötet jelenjék
meg tőlem otthon; mi több, hogy a kormány
vendégül lát és jövő könyvnapon
sátorban ülhetek és dedikálok,
mint negyvenhétben – és azóta sem.

Oly izgatott lettem, hogy fel-alá
járok szobámban. A nap is besüt
rézsút; tizenkét pinyókém vadul
röpdös köröttem – ti is hallottátok
az örömhírt? – s nem tudom hirtelen
min kezdeni. A könyvmáglyát, a zúzdát,

Múlt T-je: történelmünk varjúszárnya,
karók, keresztek és bitófák árnya,
s melléknevek, gazdag virágbarázdák,
busák, buják, burjánzó és garázdák,
melyik vidám faeke nyomtatott?
S ti mellérendelt, kurta mondatok
mint paprika, ha füzére vereslőn
lóg az ereszről.

Ragok: szegények szurtos csecsemői,
kapaszkodtok s nem tudtok nagyra nőni,
és E-betűk serege: fekete
mezőn zsellérek koldus menete,
s ti kongó-bongó helyhatározók,
kukoricásban jó irányt hozók,
ban-ben-bim-bam: toronyból messze hangzó
könnyű harangszó.

Jelentőmód. Az aszály mindörökre
ráült a szürke, megrepedt rögökre.
Magánhangzó-illeszkedés! Kaján
törvénykönyvvé Werbőczy gyúrt talán?
Mi vagy? Fülledt ötödfél százada
robotba tört paraszt alázata,
vagy összhang, mely jövőd, szebb utakra
messze mutatna?

És főnevek, ti szikarak és szépek,
ti birtokos ragokkal úri népek,
országvesztők, elmozdíthatlanok,
s ti elsikkadt, felőrölt alanyok,
megölt vagy messze bujdosó fiak,
Hajnóczyk, Dózsák meg Rákócziak –
ó jaj nekünk, mi történt ennyi lánggal
és a hazánkkal?

Parasztok nyelve, nem urak latinja,
nem grófok rangja, de jobbágyok kínja,
magyar nyelv! fergetegben álló fácska,
hajlongasz szélcibáltan, megalázva –
s ki fog-e törzsöd lombbal hajtani?
Te vagy jelenünk és a hajdani
arcunkat rejtő Veronika-kendő
és a jövőd.

Magyar nyelv! Sarjadsz és egy vagy velünk
és forró, mint forrongó szellemünk.
Nem teljesült vágy, de égő ígélet,
közös jövő és felzengő ítélet,
nem hús palackok tiszta óbora,
nem billentyűre járó zongora,
de erjedő must, könnyeinkben úszó
tárogatószó.

(Párizs. 1940)

Magyarország

Talán 2020-ban, mondtam. Addig nem élek
és csontjaim sem érzik. Hunyt szemmel ezért láttam,
képzeltem és idéztem minden nap, minden éjjel
az új Magyarországot negyven év bujdosásban.
Esztergom: dombra feltett királyok koronája;
tavaszi eső könnyén átdomborul a Kékes;
s ezüstvértes leányok vágója Budavára

az átkokat, majd az elhallgatást
megszoktam, nem fájt. Mindegyik eljátssza
a maga szerepét. Csak azt viseltem
nehezen, hogy a fiatalok lassan
– nem lassan, gyorsan – már a nevemet
sem ismerik. Most minden rendbejön.
S hogy van egy kiadó, ki nem felejtett
el és kiáll mellettem! S verseim
megjelenhetnek újra Budapesten!

Hazamegyek! S mit csinálók először?
Házak, helyek? Nem, előbb a barátok!
Elsőnek Wesselényi – hisz tudom
a névsort fejből; fel lehet-e venni
az egy életre font és elszakadt
fonalat? S aztán? Nem aztán, még közben:
fel akarom keresni azt a három
fiatalembert, bár a nevüket sem
tudom még, akik orvostant hallgattak,
s akiket, mert verseimet másolták
(s talán még terjesztették is), kicsaptak
a szegedi egyetemről, hol Horger
Antal fajzatja még mindig virul.
Mit mondok nékik? Hogy sajnálom szívből,
mert elrontottam az életüket?
Kár, hogy nem lehetek tovább velük,
de hát engem a magyar kormány hívott
meg vendégnek. S ha nyújtanám feljűk,
vajon elfogadnák a kezemet?

S aztán? Mi van más aztán? Hogy huszonhat
éve nem fekszem a meszesgödörben,
azt Nagy Imrének köszönhetem, aki
felozlatta a recski haláltábot.
Ezt lehetetlen elfelejtennem,
ha akarnám is. De nem akarom.
Mit tennék hát, szentimentális vénség,
csökevény a múltból? Néhány szál rózsát
vásárolnék s indulnék Budára,
az Erzsébet kórház fala felé.
A falon túl fekszik Gimes, Losonczy
s Nagy Imre. Lehet, hogy értesülesem
hamis s nem ott, másutt se fekszenek;
mindegy. Átdobnám a falon a rózsát,
ha megsértem is a vendégjogot,
s otthon, bár ezt törvény nem tiltja meg,
tilos virágot dobni jeltelen
sírokra, mint ezek. S aztán mi lesz?
Elnézik nékem a szemtelenséget?
Letartóztatnak? Megrónak? Kivisznek
a Ferihegyre könyvsátor helyett?

S aztán? Mi lesz a könyvemmel? Hogyan
válogatjuk a verseket? Azok
kerülnek a kötetbe, melyeket
akkor is megírhattam volna, hogyha
otthon maradok, de amelyeket
nem írtam volna meg, mert otthon semmit
sem írtam volna én, ki Levegőt!
szomjaztam mindig? S azért emigráltam,
hogy megírjam mindazt, amit igaznak
és szépnek tartok, s hogy eszembe merjen
jutni mindaz, mi szép s igaz nekem?
Így járkálok fel és alá szobámban.

fölött a bárányfelhők hosszúkás paripáin.

De most, hogy mindennapos köztünk a lehetetlen:
látom, amit meglátni sohasem remélhettem,
és eljátszhatom újra tükröm, a Balatonnal,
tavasszal a vízparton sétálok majd Pozsonyban
s nyáron talán a Csíki havasok alján járok –
jaj bujdosó barátok, nem tudtátok megérni,
Vámbéry, Jászi, Fényes, Szilárd, Zilahy, Kéthly,
Mikes, Kéri Pál, Koestler, Pálóczi, Károlyi!

Vagy jobb, hogy a jövődöt csak álomban láttátok?
Köztünk élősködik még a pártoskodó átok,
a falu meg a város avult harca s lekésünk
Európáról, mert csak egymásba dőf a késünk,
és bár elsőnek kezdtük, ott kell cammogunk hátul?

Holdanként több tehetség terem itt, mint akárhol.
Talán sikerül végre. De ezt én be nem várom:
szemet hunyok, mosolygok és jutalmamat kérem,
mint Victor Hugo hajdan. Legyen egy sír a bérem,
sír a 301-es parcella közelében.

(Budapest, 1989. XII. 27.)

Talán jobb lesz, ha mégsem sikerül
a kiadó terve (nem rajta múlik),
s a tisztesség amúgy is többet ér
minden sikernél. – Mintha hajón állnék:
egyre jobban távolodom a parttól –
talán a part mozog, tán mind a ketten
mozgunk. Ha rossz költő vagyok, ezentúl
sem lesz többé közeledés. S ha nem?
Akkor a földön nincs nagyhatalom,
amelynél ne én lennék az erősebb.

Vörös és fekete tollú pintyőkém,
parány avadavat, füttyüld el újra
dalodat a melankolikus véggel!
Meddig tartott, míg Mikes Kelemen
leveleit kiadhatták? Türelmes
embernek ismert idelent mindenki.
A sírban még türelmesebb leszek.

(Toronto, 1979)

Digitális Irodalmi Akadémia
© Petőfi Irodalmi Múzeum • Budapest • 2011